

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΔΥΣΗΣ Ι

Ενότητα #1: Τεκμήρια

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΟΡΜΑΝΔΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ 10^{ΟΥ} ΑΙ.

Νικόλαος Καραπιδάκης
Τμήμα Ιστορίας

Άδειες Χρήσης

- Το παρόν εκπαιδευτικό υλικό υπόκειται σε άδειες χρήσης Creative Commons.
- Για εκπαιδευτικό υλικό, όπως εικόνες, που υπόκειται σε άλλου τύπου άδειας χρήσης, η άδεια χρήσης αναφέρεται ρητώς.

Χρηματοδότηση

- Το παρόν εκπαιδευτικό υλικό έχει αναπτυχθεί στα πλαίσια του εκπαιδευτικού έργου του διδάσκοντα.
- Το έργο «Ανοικτά Ακαδημαϊκά Μαθήματα στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο» έχει χρηματοδοτήσει μόνο τη αναδιαμόρφωση του εκπαιδευτικού υλικού.
- Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» και συγχρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο) και από εθνικούς πόρους.

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΟΡΜΑΝΔΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΟΥ 10^{ΟΥ} ΑΙ.

1.

Οι Νορμανδοί ήταν ιδιαίτερα ικανοί στις πολεμικές τακτικές. Ένας από τους διάσημους αρχηγούς τους, ο Χάστινγκς, μη μπορώντας να κατακτήσει μια ιταλική πόλη, τη Λούνα, εξαιτίας των ισχυρών τειχών της, προσποιήθηκε ότι ήταν ετοιμοθάνατος και θα επιθύμισε να ασπασθεί τον Χριστιανισμό. Ο επίσκοπος της πόλης τον πίστεψε και θέλησε να τον βαπτίσει.

Ο Γουλιέλμος της Ζυμιέζ (Guillaume de Jumièges), μοναχός στη μονή της Ζυμιέζ, ήταν ένας νορμανδός ιστορικός του 11^{ου} αιώνα. Το έργο του *Gesta Normannorum ducum* είναι αφιερωμένο στον δούκα της Νορμανδίας Γουλιέλμο τον Κατακτητή.

Ο Χάστινγκς, αφού ντύθηκε τον θώρακά του, τοποθετήθηκε σε ένα φέρετρο και είπε στους συντρόφους του να βάλουν κι' αυτοί τους θώρακές τους, κάτω από τους μανδύες τους. Αμέσως μετά ακούγονται κραυγές πόνου σε όλο το νορμανδικό στρατόπεδο, που σκεπάζουν όλη την παραλία. Μεταφέρθηκε στη συνέχεια το φέρετρο του Χάστινγκς από το πλοίο του στην εκκλησία. Ο επίσκοπος ενδύεται τα άμφια του. Ψάλλονται προσευχές για την ψυχή του νεκρού. Ξαφνικά ο Χάστινγκς πετάγεται από το φέρετρό του και σκοτώνει με το σπαθί του τον επίσκοπο και τον κόμη. Φονεύονται αμέσως μετά όλοι οι νέοι, και σφάζονται οι γέροι, η πόλη λεηλατείται και καταστρέφονται τα τείχη...

Γουλιέλμος της Ζυμιέζ, *Gesta Normannorum ducum*, I, 10.

2.

Τις επιδρομές συνόδευαν συνήθως και φυσικές καταστροφές, ή τουλάχιστον οι μεν συνέπιπταν με τις δε.

Τα Χρονικά του Αγίου Βερτίνου (Annales Bertiniani), εγγράφονται σε μια μακρά παράδοση σύνταξης βασιλικών χρονικών (Annales Francorum) στις μεγάλες μονές της αυτοκρατορίας. Αλλά μετά τη διάσπασή της, τα χρονικά διαφέρουν ως προς την πολιτική τους προοπτική ανάλογα με την περιοχή που έχουν συνταχθεί. Τα «Χρονικά της Φούλντα», που πήραν το όνομά τους από το ομώνυμο μοναστήρι στο οποίο συντάχθηκαν, υποστηρίζουν την πολιτική του ανατολικού τμήματος της αυτοκρατορίας, ενώ τα Χρονικά του Αγίου Βερτίνου, του δυτικού.

843, ληστές λεηλάτησαν όλες τις ακτές. Σε πολλές περιοχές της Γαλατίας, πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να ανακατέψουν το αλεύρι με το χώμα, για να κάνουν ψωμί.

845, ένας λιμός απλώθηκε στο εσωτερικό της Γαλατίας, που όσο απλωνόταν, κατάτρωγε χιλιάδες ανθρώπους.

846, εμφανίστηκαν λύκοι στα νότια της Γαλατίας και κατέτρωγαν τους ανθρώπους.

Χρονικά του Αγίου Βερτίνου

3.

Ένας ιστορικός νοσταλγεί την βασιλεία του Καρλομάγνου

Τις επιδρομές και τις φυσικές καταστροφές, επιδείνωναν οι πολιτικές ανωμαλίες που είχαν προκαλέσει οι διαμάχες των διαδόχων του Καρλομάγνου.

Ο Νίταρ (Nithard) γεννήθηκε το 800. Ήταν νόθος γιός μιας κόρης του Καρλομάγνου της Μπέρθα, και του ποιητή Ανγκιλμπέρτου. Άνθρωπος του πολέμου, αλλά και μορφωμένος, σκοτώθηκε σε μια μάχη το 844. Έχοντας μια άμεση σχέση με τα γεγονότα που γράφει, και όντας ταυτόχρονα κάτοχος μιας μεγάλης παιδείας, είναι ο μόνος μη εκκλησιαστικός ιστορικός της εποχής του.

Τον καιρό του Μεγάλου Καρόλου ο λαός βιάδιζε με ομόνοια τον ίδιο δρόμο... η ειρήνη και η αρμονία βασίλευαν παντού. Σήμερα αντιθέτως καθένας ακολουθεί τον δρόμο που του αρέσει, παντού ξεσπών διαφωνίες και συγκρούσεις. Άλλοτε κυριαρχούσε η αφθονία και η χαρά, σήμερα η ένδεια και η θλίψη.

Nithard, Historiarum

